

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Charidemus, sive De pulchritudine

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

postea in libello de calumnia ex Homeric. Iliad v. hanc sententiam proverbialem citant:

Ἐλὺς ἐν δόλιῳ, καὶ τε κάρτερον ἔχει τελευτῶν. id est,

Communis Mars, inq; vicem petimit perimentum. Quod carmen incertum ac varium belli ænium notas. e Atque Niobe.] Niobe Tantali filia, vxor Amphionis, regis Thebanorum, sex filias, totidemq; filios peperit: ideo animo elato Latone sese perferre non dubitavit. Quamobrem indignata dea, Apollinis & Dianæ sagittis liberos eius ad vnum omnes interficiendos curavit. Niobenq; ipsam turbine vente in Asiam rapuit, & in saxum transformavit. f Philomela in auculam.] Lusciniam: de qua est fabula in Metamorph. Ouid. Queritur autem maximè, quando incubat ova: tunc enim totans noctem canere fertur. g Aristandri.] Aristander & Aræmidorus ὄνειροπόλοι, id est, somniorum coniectores.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ

ἢ Χαρίδ-
δης

CHARIDEMVS.

sive de Pulchritu-
dine

Iacobo Micyllo interprete.

ARGVMENTVM.

NEq; hic dialogus Luciani videtur esse: id quod Aldus quoque annotauit, & cum ex stylo, quanquam is multò simplicior hic, quàm in superiore est, tum ex reliquo totius corporis cõtextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu formæ, tribus orationibus diuisum, vtp̄ te à tribus personis in conuiuio tractatum, quarum priores duæ præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc deorum pariter & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius ex mutua collatione reliquarum virtutem, & eorum quæ vulgò inter bona recensentur. Cætera

plana sunt.

Hhhh 4

ΕΡΜΙΝ-

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ

Χαριδήμου.

Βεπατὸς
ἔτυχε
χθές, ὃ
Χαριδήμ
ου, ποιε
μῦθ' ἐν

ὅπως ἴσως, ἅμα μὲν καὶ τῆς
παρὰ τ' ἀγρῶν χάριν ῥασά
νης, ἅμα δ' ἔτυχε γάρ τι με
λιτῆ, καὶ δειλὸν ὅσον ἡσυχίας. ἐν
τυχεῖν δὲ Προξένου ὅσον Ἐπι
κράτης, πεσπιδίου δ', ὡς περ
εἰσὶν ἡρώτων, ὅσον τὶ πορῶ
οἶον, καὶ ὅποι βαδίσαι. ὃ δὲ ἡσυχ
μῦθ' ἐφύνη αὐτὸς ἐκ παραμυ
θίας χάριν, ἥπερ εἶσα πῶς
πῶ ὑψι γίνεσθαι τῶν ἀγρῶν,
ἀπλοῦσαν δὲ καὶ τὴν ἐπι
πνεύσης ἀκράτου καὶ λέφους αὐ
ρας, ἀπὸ συμποσίου μῦθοι
κακίσιον γυγόνου ὅσον Πα
ραῖ, ἐν Ἀνδροκλῆος τ' Ἐπιχά
ρος, τὰ ἐπιβίβια τεθυκόου ὅσον
Ερμῖ, ὅτι δὲ Βιβλίον ἀναγνῶς,
ἐνίχου ἐν Διασίσι, ἔφασκε

ris filium, qui ob partam victoriam Mercurio sacrificasset.
Vicisse autem ipsum³ in Diasis, libro quodam recitato. Com
memorabat autem eum alia multa quæ ibi acta essent urbana

© se.

HERMIPPVS ET

Charidemus.

Eambula
bam forte
heri in sub
urbio, Cha
rideme, si

mul vi ex agrorum aspectu
me aliquanulum reficerem,
simul etiam quietis ὅσον οἰ
gratia: forte enim tum me
ditabar quippiam. Obuiam
igitur mihi sit Proxenus, Es
picratis filius. Allocutus au
tem ipsum, quemadmodum
consueueram, interrogabam
unde veniret scilicet, ὅσον quò
iurus esset. Tum ille, venire
se quidem etiam ipsum re
spōdit huc oblectationis gra
tia, quam ex agrorum aspes
ctu percipere consueuisset:
refici autem velle etiam tem
perata ac leni aura quæ il
los afflaret. Caterum redire
se à conuiuio, quod pulcher
rimū peractū fuisse in Pira
eo apud Androclē Epicha

ἦν δὲ ἀνά τε ποτὰ γένηται
 θεῶν ἀσέβεια καὶ χαλεπότης, καὶ δὴ
 καὶ λιάνους ἐκείμια ἐρῶσθα
 τοῖς ἀνδράσι, ἀνεύρου μὲν
 μὴ δυνάσθαι ἀπᾶν, παρὲν γέ-
 ρος ἐπιτελευτήσασθαι, ἄλλως τὲ
 ἢ καὶ ἐκ ἐπιπολὺ λόγων μετὰ
 σχηκότητα· σὶ δὲ ἄρ' ἔξειλις ἀ-
 πᾶν, ἄτε καὶ αὐτὴ ἐγκωμιακό-
 τα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὄνομα τὸ
 συμποσίον περὶ σχηκότητα τὸν
 νόμον. Χα. γένοι ταῦτα, ὦ Ἐρ-
 μιππε, ὃ μὲν τοιγε ὅδ' ἐμοὶ ῥά-
 διορ' ἐπ' ἀνευθέας ἀπαντα δι-
 ξίγμαι, ὃ γὰρ οἶόν γε λιὸ πάντων
 ἀνδρῶν, θορὸν δὲ ποτὸν γινόμε-
 να, τῆ δὲ σακονεμῶν, τῆ τὲς
 πωμῶν, ἄλλως τὲ καὶ τὸ δυν-
 χρεῖσθαι ὄν, καὶ μὲν δὲ λόγος
 ἐν συμποσίῳ γινόμενος. οἶδα
 γὰρ ὡς ἐπιτέλεσμονας ποιεῖ,
 καὶ τὸς λίαν μνημονικωτά-
 τους. πᾶν δὲ ἀνά σὺν χερσίν,
 ὡς ἄν οἶός τε ὦ, τὴν διέγρη-
 σιν παρὰ βότρω ποιεῖσθαι, μὴ
 ἀνπαράλειπον, ὅν ἄρ' ἐνθυ-
 μῶν. Ἐρ. τότων μὲν δὲ ἐνκα
 οἶδ' ἄ

monare tibi illa conabor, nihil eorū prætermittens, quæcun-
 que memoria consequi potuerō. HE. Proinde ob hanc rem

H h h h s gratiam

H h h h s gratiam

οὐδ' αὖ σοι χάριν. ἀπ' ἃ μοι τὸν
 πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀ-
 ρείης, ὅ, τι τὸ λῶ, ὁ περ ἀνέγνω
 βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τὸ
 νενίκηκε, ἢ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ
 συμποσίον ἑκλήκειν, οὕτως
 ἀρ' ἰκανὸν καταθεῖο τῶν χά-
 ριν. Χα. τὸ μὲν δὲ βιβλίον, λῶ
 ἐγκώμιον Ἡρακλῆος, ἐν τινὶ
 ἀνάρατος, ἰὸς ἴκλει, πεποιημέ-
 νον αὐτῷ. νενίκηκε δ' Διότις
 μὲν τὸ Μεγαρόθεν, ἀνταγωνί-
 σάμενος αὐτῷ περὶ τῶν ἀπα-
 χύων, μετὰ οὖν πρὶ τ' ἀόξης.
 Ἐρ. τί δ' ἡ λῶ, ὃ ἐκείνος ἀνέγνω,
 βιβλίον Χα. ἐγκώμιον τοῦ
 Διοσκύρου ἔφασκε δ' ἢ αὐ-
 τὸς ἐκ μεγάρων νινδύων ἢ
 ἐκείνων σισωμένῳ, τὰν τῶν
 αὐτοῖς καταθέσθαι τῶν χάριν,
 ἀπὸς τὸ καὶ ἢ ἐκείνων πρᾶ-
 κελήμινῳ, ἐν ἄλλοις ἰσ-
 οῖς ἐν τοῖς ἰσχυροῖς λινδύ-
 νοις φανέντων, πρῆσσαν μὲν
 τοῖ τῶ συμποσίῳ ἢ ἀπὸι πολε-
 νοῖ. οἱ μὲν συγγενῆς αὐτῷ, οἱ δ'
 ἢ ἄλλως σωθέντες οἱ δ' ἄλλοι
 ἀξιοί,

erant autem in conuiuio & alij multi, partim cognati ipsius.
 partim alij familiaritate iuncti: qui verò memoratu digni
 sunt.

gratiam tibi habeo. Verum
 enim si mihi totam à prima
 cipio narrationem respicue-
 ris, puta & quis liber fuerit
 quem recitauerat Androcles,
 & quem recitatio eo supera-
 uerit, postremò & quòsnam
 vos ad conuiuium vocarit,
 ita demum plenam apud me
 gratiam inibis. CHAR. L
 pse quidem liber d' encomiū
 Herculis erat, ex somnio
 quodam, ceu dicebat, ab ipso
 compositum, Vicit autem
 Diotimum Megarensem id-
 lum, prospicis, imò verò
 pro gloria cum eo certans.
 HERM. Quid autem li-
 bri erat quod ille recitauit?
 CHAR. Encomium c' Ca-
 storis & Pollucis. Dicebat
 autem se quoque ex magnis
 periculis ab illis seruatum,
 hanc illis quasi quandā gra-
 tiam persoluisse: praesertim
 cum ab illis etiam confir-
 matus fuisse, de summis nas-
 uium velis in extremo discrim-
 mine ipsi apparentibus. Ade-

ἔσει, τό, τι συμπόσιον ὄλον
 λειοσηκότης, καὶ λάκκος ἐν
 κώμια διελθόντος, Φίλων τὸ
 λῶ ὁ Δαρίου, καὶ Αἰσίπῳ ὁ
 Ἀγαθέους, καὶ τείτῳ αὐτός.
 συγκαταλιχθὲς ἡμῶν καὶ Κλη-
 υμμος ὁ καλός, ὁ Ἰνδρουκίης
 ἀδελφίδης, μερακιον ἀπα-
 λόγῃ τε καὶ τερρυμίνου. νῦν
 μέντοι γὰρ ἐλάκκα ἔχων παύ-
 νη πεδύμωσ ἀπρόσβ τῶν λό-
 γων. πῶτῳ δὲ ὁ Φίλων πα-
 ρί τῷ λάκκῳ ἤρξατο λέγειν,
 καί με ἀσάμῳ ὅτι. Ερ. μὴς
 λακκῶσ, ὡ ἐτάρ, μὴ πρὶν τῶν
 ἐγκωμίων ἀρξῆν, πρὶν ἂν μοι
 καὶ τῶ αὐτίαν ἀπὸ δῶσ, ἢ φ'
 ἢς εἰς τὸ τὸν νεύχοντε τὸς
 λόγους. Χα. εἰ καὶ ἐξ ἄλλας
 ἡμᾶς ὁ γὰρ, παύσαι δὴ α.
 μίνους τὸν ἅπαντα λόγον
 διελθόντας ἀπαμαλῶσα.
 πρὸ ἀπὸ τί τις ἂν καὶ
 εἶδῃ, ὅπουτε εἶδῃ τὸ ἐν βιά.
 εἶδῃ ἀνάγκη ἢ ἐν εἰσπῶσαι
 πᾶν ὅτι. λῶ δὲ ζητῆς αἰ-
 τία τῶ λόγῳ, αὐτὸς λῶ Κλη-
 υμμῷ

sunt, quiq; totum conuiuium
 cohonestarunt, laudisq; pul-
 chritudinis verbis persecuti
 sunt, Philo erat Dinia filius,
 & Aristippus Agasthenis,
 tertiusq; ipse. Accumbebat
 autem nobiscum & Cleo-
 nymus formosus ille, Andro-
 clis nepos, adolescenuulus ter-
 ner & delicatus, qui men-
 tem suam habere vtiq; vider-
 batur. Admodum enim at-
 tentè ascoltabat quæ dice-
 bantur. Primus itaque Philo
 de pulchritudine incipiebat
 dicere, facto in hunc modum
 exordio. HERM. Nequas
 quam, amice, ne mihi prius
 ipsa encomia exordiare,
 quam causam quoque expo-
 fueris, qua adducti ad hoc
 argumentum tractandū pro-
 cesseritis. CHAR. Præter
 rem moraris nos, ὀ optime,
 qui tibi iamdudum potuif-
 semus vniuersa oratione ex-
 posita iterum hinc eibire. Vg-
 runtamen quid agas quando
 quispiam amicus existens tantopere urgeat? Necessè enim est
 quiduis etiam amici causa perpeii. Causa igitur, quam qua-
 eis, qua ad hoc argumentum compulsi sumus, ipse Cleonymus
 formo.

θυμῷ ὁ λαός. καθυμνεύει γὰρ
 αὐτὸν μεταξὺ ἡμῶν τε, καὶ Ἀνδρο-
 κλῆος τὸ θείον, πολλὸς ἐγένετο
 λόγῳ τοῖς ἰδιώταις περὶ αὐ-
 τῷ, ἀρεθλέπτοι τε αἰς αὐτὸν, καὶ
 ὑπερικρατοῦντες τὸ λαόν.
 Ἄλλοι δὲ ἐν πάντων ὄλι-
 γοῦσι γινώσκουσιν, ἡσθλοῦ δὲ διέξιν-
 τῶν ἐπινοήματα τῶν μερακῶν. Ἄ-
 γασθῆναι δὲ ἡμῶν τῶν ἀν-
 θρώπων τὴν φιλοκακίαν, καὶ ἅμα
 ἐπαυνοῦντες αὐτοὺς, ἀργίας
 τῆς πολλῆς εἶναι ἰσχυρότεραι,
 λόγοις ἀρεθλέπτοι τῶν ἰδιω-
 τῶν, περὶ τῶν κακῶν, ὅ-
 μῶν τε τῶν οἰόμεθα πείθεσθαι,
 καὶ διὰ ἡπλόμιστα τῶν περὶ
 κακῶν λόγων. Ἐδοξε δὲ ἡ-
 γῆναι, ἐκ ὀνομαστικῶν ἡπλοῦν
 ἡσθλοῦ ἡμετέρου γὰρ ἀνθρώπων
 αἰς πολλὴν ἡμετέραν, ἀπὸ οὐδὲ
 μὲν, ὡς περὶ ἐκείνους, ἔτι αὖ-
 τάντως ὅπως ἕκαστος τῶν
 διέξιν, ἀπὸ ἕκαστος ἐπὶ ἰδίᾳ,
 ὅσῳ ἂν ἀπνευματώδεις περὶ τῶν
 κακῶν, καὶ διὰ ἀρχαῶν
 ὁ Φίλ.

formosus ille fuit. Cū e-
 nim medius inter me & An-
 droclēm, cuius nepos erat,
 sederet, multus ab idiotis
 sermo de eo fiebat, qui &
 respiciebant ad ipsum, & ad
 formam eius plus quàm ob-
 stupecebant. Propemodum
 igitur ceteris omnibus post-
 positis, sedebant encomia a-
 dolescentis persequētes. Nos
 autem admirati illorum er-
 ga pulchritudinem amorem
 ac studium, & simul col-
 laudatis ipsis, segnitiam
 quandam arbitrati sumus
 esse verbis ab idiotis supe-
 rari, præcipuè de pulcher-
 rimis dicendo, quo solo
 nos illis præstare putave-
 mus. Atque ita de pulchri-
 tudine verba facere cœpi-
 mus. Visum igitur nobis est
 haud nominatim dicere lau-
 des pueri (neque enim hone-
 stum fore: nam hoc pacto
 præcipituros nos ipsum in
 maiorem insolentiam esse)
 sed tamen neque illas incom-
 posite aded, & ut cuique forte succurrisset, sed seorsim sin-
 gulos quæcunque de re proposita commemorassent. Atque ita
 Phile

ὁ Φίλων πρῶτος, οὕτως ἰδὼν
 λόγον ἰποιήτο. Ὡς ἔστι δεινόν,
 ἀπαυθ', ὅτε προδύομι ἐκεί-
 νης ἡμέρας, ὡς περὶ λαλῶν
 ποιήματα τὴν σπουδὴν, αὐτὸς
 δὲ τὸ λαλῶν ἐδύναται ποιησά-
 μεθα λόγον, ἀπὸ οὕτω λαθε-
 ῖν μεθεσθαι σιγῆς, ὡς περὶ διδουκό-
 τος μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς,
 ὡς οὐ σπουδαζόμεν ἅπαν-
 τα χέρον ἐπὶ πάντων. καὶ τοι
 πῶς τις ἀμ χέουσι προπόν-
 τας τοῖς λόγοις, ἀπερὶ τῶν
 μηδ' ἔστι ἀξίω σπουδαζόμεν, πε-
 ρὶ τῆς λαλῶν σιγῆς ἢ οὐτάρ,
 ἢ πῶς ἀπὸ τῶν λόγων λαλῶν
 ὁμοίως λαλῶν μιᾶν, ἢ
 πῶντα τὰ κατὰ πρόστατα, ὡς
 περὶ αὐτὸ λέγειν τὸ τέλος ἡμᾶς
 τῶν ἐκαστῶν προσηγοριῶν,
 ἀπὸ ἵνα μὴ δόξω λέγειν ὡς
 καὶ περὶ τῶν ἀκακῶν εἰδέ-
 ναι ἑπ' αὐρ δὲ μηδ' ἐπίστα-
 ῶν περὶ αὐτῶν, ὡς οἶόν τε, βρα-
 χία περὶ τὸ πρῶτον αὐτῶν δι-
 θέμ. λαλῶν γὰρ δὲ πάντες μὲν
 ἐπι-

Philo primus exorsus, in hūc
 modum verba fecit. Quam
 indignum verò est, quòd
 eum quæcunque in singulos
 dies agimus, pro ijs tanquam
 pulchris omnem operam ac
 diligentiam adhibeamus, de
 ipso pulchro sermonem multa-
 lum habeamus, sed perinde
 sistentes ac taciti sedemus, ac
 si metuamus, ne fortè ver-
 bum aliquòd de ijs pro qui-
 bus tantopere laboramus,
 vel imprudentibus nobis ex-
 cidat? Atqui vbinam ali-
 quis oratione meritò viatur,
 si, eum de illis quæ nullius
 precij sunt, tantopere con-
 tendat, de eo quòd om-
 nium pulcherrimum est pla-
 nè conticescat? Aut quo-
 modo id quòd in verbis pul-
 chrum est, rectius quàm o-
 mnia alia seruari poterit, si
 de ipso sine eorum quæ quo-
 tidie aguntur, dicere præ-
 termittamus? Verum ne vi-
 deat monere quidem seire
 quo pacto oporteat nos circa pulchrum affectos esse, dicere
 autem ipse de eo nihil posse: quo ad fieri potest, de eo breuiter
 commemorare conabor. Nam pulchritudine omnes quidem
 cupierunt

ἰπποδρόμῳ τυχεῖν, πάντων δὲ
 ἀξιώθητο ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ
 πάντες ἔτυχον τῆς δωρεᾶς, ὅ-
 σκαμονέσα δὲ πάντων ἰδοῦσαν
 γαῖῃ θάλασσαν, καὶ πρὸς θεῶν,
 καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ ἀ-
 πότα τιτιμυμφοί. τιμυμφοί
 ἔτι τῶν γόνων θεῶν ἰξήρων γέ-
 νομφοί, Ἡρακλῆς τε θεῶν ὁ
 Διός, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη.
 ἄνδρ' ἀνδρείας ἔνκα τὰς
 τῆς λέγεται τυχεῖν τῆς τιμῆς,
 Ἑλένη δὲ καὶ ἄλλοις χάρις, ἀν-
 τὴν ἴσ' ἀνδρείας ἔνκα τὰς
 τοῖς Διόσκουροις ἀντί τῆς Ἑλένης
 ὄσα, πρὶν ἀντὶν εἰς ἕραν ὄν
 ἀνδρείας, τοῖς ἀπὸ γῆν οὐρανῶν
 ἔχουσι χάρις ἀπὸ μὲν ὅς τις
 ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς θεοῖς
 ὁμιλεῖν, ἢ ἔστιν ἕραν, πᾶσι
 ὅσα μετασχέσασιν ἡξιώθη. Πέ-
 λος τε γῆν χάρις τοῖς θεοῖς
 ἀμβροσίας μετασχέ, καὶ Γανυμῆς
 ὁ δὲ τῆς Δαρδανῶν ὄσα ἡξιώθη
 κρατικῆναι λέγεται τῶν πάντων

cupierunt potiri: pauci autem
 tem omnino fuerunt qui illa
 lam affecuti fuissent. Quā
 verò donum hoc fortè adeo
 pti fuere, illi omnium beatis-
 simi fuisse visi sunt, & apud
 deos & apud homines meri-
 to honore affecti. Atque hu-
 ius rei argumentum tale fue-
 rit. ^d Nam eorum qui ex
 Heroibus in numerum deo-
 rum recepti sunt, Hercules,
 & Dioscuroi, ^e & Helena,
 Iouis filij sunt: quorum ille
 quidem fortitudinis causa
 honorem hunc consecutus
 esse dicitur, Helena autem
 pulchritudinis gratia cum se
 ipsam in deam mutasset, tum
 fratribus Dioscurois causa
 fuisse ut ante ipsam in coe-
 lum ascenderent, ijs quibus
 ceteri vita sancti sub tera
 ra obnoxij premiuntur, exo-
 luti. Quamquam etiam qui-
 eunq; hominum dignus un-
 quam iudicatus fuit, ut deo-

rum consuetudine fruere-
 tur, alium reperire non licet, quāvis
 qui pulchritudinis particeps fuisset. Nam & Pelops eadem
 hac causa cum dijs Ambrosiæ particeps fuit, & Ganymes
 des ille Dardani hoc pacto miscuisse nectar dicitur om-

τῶν ἰσῶν θεῶν, ὡς τ' αὐτὸν
 ἐκ ἀνασχέδου συμμειτασχεῖν
 αὐτῷ τινὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἢ
 θεῶν τ' παιδικῶν ἀπ' αὐτῶν
 μόνον πρότερον ἤ γέροντα ἔ-
 να, ἐς Γάργαρον καταπλάν-
 τα τῆς Ἰδῆς, ἀναγαγεῖν ἐκείσε
 τὰ παιδικὰ, ὅπως σωθῆσθε
 τὸν ἅπαντ' ἔμμελλοντο ἔ-
 σωτῶν δ' ἐπιμέλασθαι, ἀεὶ πε-
 ποιήτα τῶν λαῶν, ὡς τ' οὐ
 μόνον αὐτῶν ἤξιωσι τῶν ἄρα-
 τῶν, ἀναγαγεῖν ἐκείσε, ἀλλὰ
 καὶ αὐτὸς ἐπιγῆσθαι, τι τυχὸν
 γινώσκῃ, σωτῶν ἐκείσε
 τοῖς ἱερμένοις, καὶ τοῦτο μὲν
 γινώσκῃ ἡδὲ, σωτῆ-
 ριντο Λῆδα· τοῦτο δ' ἐπ' ἄλλα
 τῶν τῶν Εὐρώπῃ ἀρτίστα,
 ἑκαδὲς δ' Ἀμφικρυῶνι, γν-
 νῆ τὸν Ηρακλῆα, καὶ ποικί-
 πῃ ἄν' ἐχοὶ λέξαν τεχνάσμα.
 τα τῶν Διὸς, ὅπως ἄν, οἷς ἐπιθ-
 μα, συγγίνοιτο μηχανάμενον.
 τὸ δ' ἀν' ἐξισορ, καὶ οἶον ἄν' ἴσ-
 ταυμάσια· ὁμοιωθῆναι τῶν
 θεῶν

ta enumerare quispiam possit, quibus ille eorum congressu
 quorum desiderio tenebatur, potius fuit. Quod autem ma-
 ximum est, quod ἔξ' merito aliquis admirari possit, cum ille

nium summo deorum, qua-
 re etiam ipsum neque ullum
 deorum caterorum alium
 voluisse secum venationis
 huius, amorum suorum vi-
 delicet participem fieri: sed
 sibi soli decorum arbitra-
 ri esse in Gargarum Idae
 deuolare, atque inde ama-
 sium suum in eum locum ubi
 per omne tempus cum il-
 lo consuetudinem haberet,
 subducere. Tantam autem
 curam ille semper habuit
 pulchrorum, ut non solum
 caelo dignatus eos fuerit, illu-
 luc ipsos attollens: sed et i-
 pse in terram, quocumque fors
 tulit, descenderit, ut cum a-
 matis singulis locis congre-
 deretur. Ac eam quidem ob-
 rem in cygnum conuersus,
 cum Leda rem habuit: ob
 eandem autem et tauri fa-
 cie Europam rapuit. Asis
 milatus autem Amphitryo-
 ni, procreauit Herculem,
 multaque alia tuius vastramen-

θεῶν (οὐ γὰρ ἀνθρώπων γένηται
 θεοί, πλὴν ἀ μὴ τοῖς λαοῖς)
 ἐν δ' ἔργοις ἴσως ἀμνηστοῦ,
 ἔγωγε σπείρωται ὁ βίβος τῶν κοι-
 νῶν τῶν ἐκλήρων ποιητῶν, καὶ
 θρασυῶν καὶ καταπληκτικῶν,
 ὡς τ' ἴσως μὴ τῆ πετέρεα ἀμνη-
 στοῦ τῶν Ἡρακλῶν, καὶ τοῖς πρό-
 τερον πάντων ἀποθέων ἐπιτι-
 μῶν ἀντιθέτως, ὅμως δ' αὖ τῶν οὐ-
 τῶν ἐφόβουσαν, ὡς τ' ἤρεσκον
 ἐν τῇ τῶν μηδὲρ παθεῖν, ἀλλὰ
 μὴ καὶ νόσον ἐλπίσιν τῶν ὄρων
 γὰρ τῶν Διὸς. τὸς δ' ἅπαντας
 θεὸς ἐν τῇ ὑπέρεα πάλιν οὐχ
 ἔσθωρ κατισσηῶν φοβηθῆναι,
 γὰρ ἀνασώσασθαι ἀντιθέτως ἀν-
 θράσι καὶ θάλασσαν ἀπαλῆς
 ἔσθω. μὴ μὲν δ' οὐκ ἴσως κα-
 τοῖς, οὐτῶ γίνονται πρῶτον
 καὶ ἕμερον, τῶν τοῖς πα-
 σιν ἐπιεικῆς, ὡς τ' ἐπε-
 ἄνωσιν τοῖς ἀνομοῖς, καὶ ἀν-
 τὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καταλι-
 πῶν, ἔπος μὴ φαίνοιο
 τοῖς παιδικοῖς ἀηδῆς, ἐπέ-
 ρου τινὸς ἱερῶν ἰσχυρῶν
 μα, καὶ τοῦτο κατῆσθαι, καὶ
 οἶον

cum dijs versaretur (nequē
 enim hominum vlli conuer-
 satus est præterquam pul-
 chris) quoties inter illos con-
 cionem aliquam habuit, ita
 austerus fingitur à com-
 muni Græcorum pœta, ut
 in priore quidem oratione
 Iunonem, quanquam illa
 antea ubique increpare is-
 psam consueuisset, nihilo
 minus tamen ita perterritue-
 rit, ut ea satis habuerit quod
 nihil grauius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius
 irâ consisteret. In postero-
 re autem deos vnuersos non
 minore terrore affecerit, ter-
 ram vnâ cum ipsis homini-
 bus, & mare quoque in sub-
 lime sublaturum sese mina-
 tus. At verò quoties cum
 pulchris congressurus esset,
 ita mansuetus & blandus,
 omnibusque æquabilis red-
 ditur, ut apud omnes alios
 etiam ipso eo quod Iupiter
 est deposito, videlicet ne mo-
 lestus aut ingratus cuiquam
 eorum quos amat, videatur,
 & que

ἴεν τὸν ὄρωντα τεσσαγάς
 δαι ἑσδὸν ἰάδους κῆ τιμῆς
 παρήχεται ἑὸ κάμα, κῆ ἔχ
 ὁ μὲν Ζεὺς οὐτα μόνῳ ἑὸ ἰάδω ἑ
 κάμας, τῶνδ' ἄκτων οὐδέ τις
 θῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχων δυνῆ
 ταῦτα κατήγοισιν Διὸς ἔχ
 ἑὸ ἑὸ ἑὸ κάματος ἑρῆθια, ἀν
 ἑ τίς ἀκείβης ἑθλήσει οὐκ
 πᾶν, πάντας ἑρ ἑρῆοι θεοὺς
 ταῦτα ἀπιπὸνθότας δὴ, οἶον
 τὸν μὲν Ποσειδῶ, τὸν Πέλοπ
 ἑρῆμφορ, Υακίνθου δ', τὸν
 Ἀπόλλω, τὸν Ἑρμῆν ἑ, ἑ Κάδ
 μω κῆ θῶν δ' ἑλάμβας ἑκ ἑ
 σχαίνονται φαυλόμηναι τότου,
 ἀν ἑσπερ φιλοτιμίαν ἑ
 τῶς ἑχεν δλοκῆ, τὸ δῆνι οὐγε
 γνόμενῶν καλῶ διηγήθῶν,
 παρσηθῶν οἷς ἀνθρώποις.
 ἑτι δ', τῶν μὲν ἄκτων ἑκῶντων
 ἑκῶν πεσῶντις ἑ, ἑχ ἑτῆρ
 ἀμειβῶντι, παρὶ ἑρ ἑρῆθῶ,
 ἀν Ἀθῶν ἑ, οἷς ἀνθρώποις
 ἑγμῶν τὰ ἑς ποθέμῶς, πῆς
 Ἀρτε

O qua maximè putat
 tuentem allisci posse. Tana
 tum reuerentiæ O honoris
 pulchritudini exhibet. Ac
 non solum ipse quidem Iu
 piter ita pulchritudine cæ
 ptus est, cæterorum autem
 decorum nullus, ut hæc mā
 gi accusacionem Iouis con
 tinere videantur, quàm pro
 pulchritudine dicta esse. Sed
 si quis diligenter considera
 re volet, omnibus etiam dijs
 eadem hæc accidisse videri
 licet deprehendet: ut vtr
 bi gratiâ Neptunum Pelop
 pis formâ captum fuisse,
 Hyacinthi autem Apollis
 nem, O Mercurium O Cad
 mi. Præterea neque deas pu
 det pulchritudine superatas
 ac captas videri, sed hanc
 quasi æmulationem quana
 dam honoris inter se ha
 bere: puta eam quæ cum
 pulchro aliquo rem habuit,
 narrare posse, hominibus

sese dedisse. Iam verò cum ex cæteris omnibus vnaquæque
 suæ ac certæ rei præses sit, de ijs quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, ^h sed Minerva quidem cum ho
 minibus ad bella gerenda præit, haudquaquam cum Diana

Ἀρτιμυρ οὐ δὴ μάχεται πε-
 ρὶ ἄρας. ὡς δ' αὐτὰς Ἀθυ-
 νᾶ καὶ κίβητι παραχωρᾶ τῶν
 πολιτικῶν τῶν δ' ἰσομοῶν
 Ἡρ' Ἀφροδίτη, οὐδ' αὐτὴ πῆς
 αὐτῆς ἐνοχλημένη, περὶ ἄρ' ἰ-
 φοροῦσα. ἑκάστη δ' ἐπιπάται
 τοῦτον φρονᾶ, καὶ πάσας ἐ-
 περιβάλλουσαι δοκῆ, ὡς τι καὶ
 ἡ Βεῆς αὐτὰς ἀμύλλας ἔμπο.
 κινῶσα βουλομένη, οὐδ' ἐρ-
 ᾶτο προὔβαινε αὐτῆς, ἢ
 κατὰ θ'. οὕτως οἰομένη ῥε-
 διάς, ὅπερ ἤθελε, κατασεί-
 σασθαι, ὅρθως καὶ φρονίμως τῆς
 το λυγισμένη. σκίψατο δ'
 ἄρ' τις ἰνυτῶν τὴν τῶ λάν-
 λους πειρομένη. ὡς δ' ἑκά-
 στου τῶ μέγεθος, ἢ τὴν ἰπυρα-
 φλῶ ἀνεκείφατο, ἑκάστη αὐ-
 τῆς ἐπολαβέσους ἔνοι το μῆ-
 λον. μηδ' ἑκάστη δὲ τολμῶσους
 τὴν ψῆφον καὶ αὐτ' ἰνυτῶν,
 ὡς ἄρ' ἀσχετότερα τῆς ἑτέρας
 ἔην τὴν ὄψιν, ἀνέρχονται πα-
 ρὰ τ' ἢ πατέρα, ἢ δ' ἀδελ-
 φόν τι ἢ σὺδοικον, Δία, ἰπι-
 πρῆψουσι τὴν δὴ κινῶσῶν. ἔ-
 χου

dem patrem, illius autem etiam fratrem & coniugem, de-
 ueniunt, licet hanc illi disceptandam committentes. Ille
 autem

de uenditione pugnat: eodem-
 que modo & illa Minerua
 de re militari concedit: de
 nuptijs autem Iano Veneri,
 neq; hæc illi molestæ est ob
 ea quibus illa præsidet. At
 contra singula ob formam
 & pulchritudinem eò usque
 animo effertur, omnesque
 alias excellere sibi videntur,
 ut cum^k Eris ipsas inter se
 mutuo discordes & mimicas
 reddere uellet, nihil aliud
 obiecerit illis, quàm pulchri-
 tudinem: rata hoc pacto fa-
 cillimè sese hoc quod uo-
 lebat, effecturam esse. Ac
 prudenter sanè hoc excogi-
 tauit: animaduertentiq; vel
 inde aliquis pulchritudinis
 potestatem. Nam postquam
 pomum illud accepissent,
 & inscriptionem legissent,
 cum vnaquæque sum illud
 esse censeret, neque tamen
 vlla contra seipsam suffra-
 gium ferre sustineret, quòd
 uidelicet altera turpior esa-
 set, ad Iouem, harum qui-

ἄνθρωπος δὲ ἢ αὐτὸς, ἢ τὴν δόξαν, ἀ-
 ποφύλακτος, καμίσῃ, ἢ πολ-
 λῶν ἀνδρῶν ὄντων, καὶ σο-
 φῶν καὶ φρονίμων, ἕρτε Ελ-
 κεδίῃ ἢ πῖ Βαρδάρῳ, ὅδ' ἐπι-
 τρέπει τῶν λέειν Πάριδι ὅ
 Παιάμῳ, ψῆφον ἔναρξῃ ἢ κα-
 θαρὰν ἐξφραξῶν, ὅτι ἢ φρο-
 νικός καὶ σοφίας καὶ εὐαίης
 ἡμπερὶ τὸ λέειν. Ὁ τοσού-
 τῳ δ' ἐπιμύθηται ἀὰ πεποίη-
 ται καὶ σπουδῆ ἀκέραι εἶναι
 καλοῖ, ὡς καὶ τὸν ἡρώων τὴ
 κοσμῶρα, καὶ θεῶν ποιητῶν
 ἐν ἀποθεῶσων, ἢ σαρὰ τῶ
 κάμης ἀπέναντι ὄνομα.
 Ἰαν ἢ ἴδιον ἀνδρ ἀκῶσα, γα-
 κῶλφος ἢ ἕρα, ἢ πρέσβα θὰ,
 θυγάτηρ μεγάλη Κρόνῳ. Α-
 θῶα δ' ἐκ ἀν βοληθεῖν Τελ-
 ῆνα πὲ τῶ γλαυκῶπις κα-
 κῶσαι. Αρροδίτη τὴ τιμύσαι
 τ' ἄν τῶ παντός, καλεῖσθαι
 χρῶσθ' ἄπρ ἄπαντ' ἄς κἄν
 τῆνα καὶ τοῖ ταῦτα οὐ μόνον
 ἀπό-

autem cum & per se ipse sen-
 tentiam, quamnam earum pul-
 cherrima foret, proferre
 posset, & multi fortis &
 sapientes & prudentes cum
 in Graecia tum inter Bar-
 baros essent, quibus eadem
 causa delegari potuisset: iu-
 dicium hoc Paridi Priami
 filio commisit, manifestum
 adeo calculum ferens, quod
 & prudentiam & sapien-
 tiam & vires pulchritudo
 anteiret. Porro tanto sem-
 per studio tantaque cura
 formose audire expetiuer-
 re, ut & heroum pariter
 & deorum¹ exornatori
 poëtae persuaserint, non a-
 liunde magis quam à pul-
 chritudine sese appellare.
 Proinde libentiùs audierit
 ἢ γλαυκῶπις (hoc est, ni-
 ueis lacertis (Iuno, quam
 πρέσβα θὰ, & θυγάτηρ με-
 γάλῃ κρόνῳ (hoc est, ana-
 tiqua dea, & Saturni ma-
 gni filia)² Minerva autem neq̃ Tritogenia, quam Glaucoῦ
 pii vocari maluerit. Et Venus uniuerso etiam redemerit no-
 minari χρῶσθ', hoc est, aurea. Quae cuncta ad pulchritudinem
 pertinent. Atqui haec non modò argumento atq̃ iudicio sunt,

ἀπόδειξις ἔχει, πῶς οἱ λεγόμενοι
 ἔχουσι περὶ τοῦ, ἀπὸ καὶ μαρ-
 τυρίων ὅτι ἀψευδῆ, ἔκρεται
 τῶν ἑνῶν πάντων τῶν ἀπῶν.
 οὐκ ἔστιν ἄλλω ἢ ἀνδρείας ἄμα
 καὶ φρονήσεως πείθειν ἰπιψυ-
 φισαῖ ἀμφοτέρω ἢ πείσαι-
 το τῶν. Ἡρα δ' ἀπάσης ἀρ-
 χῆς καὶ δυνασίας ἀρισταίτητον
 ἀρραγῆ, σωτηροῦν τὸ πῆ
 καὶ τὸ Δία παραλαβῆσα, ἐπι-
 σωστῶ ἢ θεῶν καὶ σφαιρῶν τὸ
 καὶ τὸ ὄν, ὅτι δὲ ὠβριπύ-
 δασον τοῖς θεοῖς, πῶς ἄρ κα-
 μῖν ἔχοι καλῶς, καὶ καὶ αὐτὸς
 μιμητὸς τῶν θεῶν, ἔργα τὴν
 λόγῳ πᾶν ὅ, τι ἔχομεν, σω-
 ρισθῆναι ὡς καὶ ταῦτα μὲν ὁ
 Φίλων περὶ τῶ καλῶς ἔργου,
 ἐπιθεῖς τῶ τῆ τελευτῆ, ὡς καὶ
 πλείων δ' ἄρ τῶν ἑρῆκα, εἰ
 καὶ τὸ μακροδοξῆν ἠπίετο
 τῶν ἀδοκίμων ἐν συμπόσι.
 καὶ ἔκαστον δ' ὄντος Αἰετῆ
 πᾶν ἠπίετο τῶν λόγων πολλὰ
 πρότερον παρακλιθεῖς ἢ Ἀν-
 δρο-

quo pacto illi qui potiores
 habentur, circa hanc se ge-
 rant: sed & testimoniū per-
 hibent neuiquam falsum,
 quòd ceteris omnibus præ-
 stantior eadem sit. Proinde
 Minerva quidem fortitudi-
 ne pariter & prudentia præ-
 stare illam suffragatur: ut
 trique enim harum præsidei
 ipsa. Iuno autē vniuersa do-
 minatione atq; potentia ex-
 petendam magis esse; sen-
 tentia sua declarat, in para-
 tem etiam loue tanquam pa-
 trono aduocato. Quòd si in-
 giur diuina adeò res & ve-
 neranda pulchritudo est, de-
 inde & dijs tantopere am-
 bina & affectata: quòmodo
 tandem honestum nobis fue-
 rit, si non & ipsi deos imi-
 tantes, cum rebus tum vera-
 bus, quibus unq; modis pote-
 rimus, pulchritudini patro-
 cinemur? Atque hæc quidem
 Philo de pulchritudine per-
 orauit, hoc quoq; ad finē ad-

dent, quòd etiam plura hic dicturus fuisset, nisi sciret verbosi-
 tatem in conuiuijs longiorem improbari. Cæterum post illū
 statim Aristippus verba facere cæpit, multis antea ab Ana-
 drocle

φηκλῆς· ὃ γὰρ ἰδέσθαι λέγειν,
 τὸ μὲν τὰ Φίλων ἀλαβέρου·
 λέγειν ἡρξάτο ἃ ἰδύσθην· Πο-
 λοι ποταμὸς ἀνθρώποι τὸ πε-
 ρὶ τῶν Βυλίστων, ἢ ἡμῖν συμ-
 φερύων ἀφ' ἑνὸς λέγειν, ἢ φ'
 ἰτίρας τινὰς ὠρμηθῆν ὑπο-
 θέσθαι, ἢ φ' ὡρ αὐτοῖς ἢ Δοκδοσι
 Δόξαν πρὸς αὐτὸν, τοῖς δ' ἀ-
 κροατοῦς τὸς λόγους ἐδιδρυσι-
 κελύοντας ποιῶντα, ἢ διελκλι-
 θασίνοι ἢ περὶ τ' αὐτῶν ἰεί-
 ζοντο ἀπὸ πολλοῖς, οἳ δ' ἀπαρ-
 νοι τὰ ἐκ ὄντων ἔτιροι δὲ, περὶ
 τ' ἰδῶν ἀναγκαῖων λογο-
 ποιῶντες, ὅς ἔχοντα τῶν πάν-
 τα κατὰ λόγον, ὅπως τὶ βέλ-
 λιστον τυχεσίον ἐπόντων, σκο-
 πῶν ὅς νῦν ἰδῶν περὶ τ' ὄντων
 ἔχον ὑγιᾶς ἐγνωκέναι νομίζων,
 ἀπὸς τῆς ἢ τὸ τινῶν ἀγνωσίας τ'
 βελτίων κατὰ γὰρ ὄντα ὡς αὐ-
 τοῖς περὶ τῶν, τ' ἀντιθέτων
 οἰόμενος εἶναι πάντων, τὴν αὐ-
 τῶν δυναστικῶν ἄνω, ἢ κατὰ

slw

drocle inuitatus. Neque enim
 volebat primò, veritus pro-
 ximo post Philonē loco di-
 cere. Exorsus autē inde est:
 Multi saepe homines (inquit)
 omitentes de rebus optimis
 nobis conducentibus di-
 cere, ad alia nescio quæ ar-
 gumenta abripi consueve-
 re, ex quibus sibi quidem
 famam comparaturos se pu-
 tant, auditores autem verbis
 nihil conferentibus obiun-
 dunt. Ac dicere solent alij
 quidem de iisdem rebus in-
 ter se verbis contententes:
 alij autem ea quæ non exi-
 stunt, commemorantes, alij
 etiam de ijs de quibus mini-
 mè necesse est, verba facien-
 tes. Quos sani decebat om-
 nibus hisce relictis quo pa-
 eto conducibile aliquid di-
 cere forte possint, apud ani-
 mum cogitare. Hos igitur
 quando nunc ego de ijs quæ
 existunt, nihil sani cognos-
 uisse existimo, & alioqui autem etiam aliorum ignoran-
 tiam de rebus optimis, reprehendentem, in eadem vitia
 incurrere, omnino stultitiæ cuiusdam esse puto: idem
 argumentum orationis vtilissimum atque pulcherrimum

ελω τοις ἀκούουσιν ἡρόδοτον
 ποιῶμαι τῶν λόγων, καὶ ἡ
 πᾶς, ὁ δὲ ἴσῳ ἄν, φάσιν πάντες
 ἄν ἔχον ἀκούειν βαλλισίω. ἂ
 μὴ ἂν σὺ τί τι ὄ. ἑτέρω τοὺς
 λόγους ἰπποκράτην ἡμῶν, ἀμὰ μὴ
 σὺ πρὸς πάντας. ἡρακλεῖ ἄν ἡ-
 μῖν ἀκούσασιν ἑνὸς ἑσόντος ὄ,
 ἀπηνάχθαι σὺ πρὸς αὐτῶν. τὸ δὲ ἂ
 ἄρα ἰσαότιον ἀφ' ἑσθίαν πρὸ-
 χηται τοῖς βυλομένοις ἀπὸ δὲ
 τῶν σὺ πρὸς τὰς λόγους, ὡς τ' οὐκ,
 εἰ μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο
 τῶν λόγων, νομίζαν Δυσυχᾶν,
 ἀλλ' ἰσὺ πρὸς πολλοῖς ἀλλοῖς
 πρᾶξιόνος ἰσὺ ἡμῶν συμβαλέ-
 σθαι πρὸς τοὺς ἰπποκράτους ἡ ἀμεί-
 νον ὄ, οὐκ ἔσθαι περὶ αὐτῶν τύχης.
 τὸ δὲ ἦ ἔσθαι μὴ πειραφῶς ἑσθ
 τῶν ἰπποκράτων τῶν ἡμῶν, ἡ-
 τα δὲ τοῖς ἀνθρώποις θεῶν καὶ
 πειραστῶν, πᾶσι δὲ τοῖς
 ἑσθ οὐκ ἰσὺ τῶν λόγων, καὶ
 οἷς μὴ ἄν σὺ πρὸς, πρὸς ἑσθ
 τῶν σὺ πρὸς ἀκούειν, ὡς ἂ
 ἑσθ τῶν ἡμῶν, καὶ οὐκ ἂ
 πρὸς-

auditoribus proponā, quōd
 que omnis quicunque etiam
 fuerit, fatetur scio, dignis-
 simum esse quod pulcherri-
 mum quoque vocetur. Quōd
 si igitur de alia aliqua re
 verba faceremus, & non de
 pulchritudine, satis fuisset
 unum aliquem dicentem au-
 disse, & exinde argumento
 eo relicto ad alia transisse:
 nunc autem praesens hoc tā-
 tam dicendi copiam praebet
 his qui de eo orationem in-
 stituunt, ut haudquaquam si-
 quis pro dignitate ipsum non
 tradiderit, ob id infeliciter
 sibi successisse rem arbitrari
 debeat: sed si post multos al-
 lios nonnihil ad priores lau-
 des etiam ipse conferre po-
 tuerit, benigniorem fortu-
 nam experiri puetur. Nam
 quod manifeste aedē a su-
 perioribus in honore habita-
 tum semper est, ab homini-
 bus autem ita pro re divina

& opera precio digna exi-
 stimatum, omnibusque quicunque viuunt, peculiare ornamen-
 tum existit: praeterea & eos quibus adest, ab omnibus a-
 mari & coli, illos autem quibus abest, odio haberi, ne que di-

πρὸς θλίψαν ἀξιωματῶν, τίς
 ἄν ἦν τοσοῦτον λόγων με-
 τασχεῖς, ὡς τ' ἰωαννίσα
 πρὸς ἀξίαν ἀρκέσαι; οὐ μὲν
 ἀν' ἰπαδύπερ οὕτω πολυ-
 λῶν αὐτῷ δέ τῶν ἰωαν-
 σόντων, ὡς τε μόλις ἄν τῆς
 ἀξίας τυχεῖν, οὐδὲν ἀπεικός,
 καὶ ἡμᾶς ἐγχαρῶν τι λίγα
 περὶ αὐτῶ, μέλλοντάς γε με-
 τὰ Φίλωνά σοι εἶδω τὸς λό-
 γους οὕτω δὴ συμνότατον καὶ
 θεότατον ἤ οὐλῶν ἔχειν, ὡς τε
 ἔν, ὅτε θεοὶ ἡμετέρας τιτιμήσας
 σι, παραλείπω· ἀλλ' οὐδ' ἐρ-
 ζοῖς ἄνω χρόνοις, ἐν Διὸς Ἐλέ-
 νη γηνομένη οὕτως ἐθαυμάσθην
 παρὰ πάντων ἀνθρώπων, ὡς
 ἔτι τ' ἀλικίας ἔσχαρ' ἐν τὸς, κα-
 τὰ τινα χεῖρα ἐν Πηλοποννή-
 σω γηνομένη ὁ Θεσβίος, οὕτω
 τ' ἔρας ἐθάρ ἡγάσθη, ὡς οὐ-
 σης αὐτῷ καὶ βασιλείας ἀσφα-
 λιστάτης, καὶ δόξης ἢ τῆς τυ-
 χέσσης, ὅμως οὐκ ἔπειτο βιωτῶν
 αὐτῷ,

loponnesum profectus, conspecta illius forma, in tantam
 admirationem ipsius venerit, ut cum Ὁ regnum haberet
 maxime tutum, Ὁ gloria excelleret, nequaquam vul-
 gari, nihilominus tamen putaret sibi vitam vitalem, ve

αὐτῷ, ταύτης ἰερημίνῳ,
 παρὴν δὲ πάντας ἀνδρα-
 μονίᾳ, ἀ τούτων αὐτῷ ἡρώσι-
 ζο σωματικῶν. οὕτω δὲ ἡρανο-
 θείας, τὸ ἢ παρὰ τῆ πατρὸς λα-
 βῆν ἀπατῶν μὴ γὰρ ἂν αὐ-
 τῶν αὐτῶν ἐκδύναμιτο ἡλι-
 κίας ἡμινίω, τῶ δὲ ἀρχὴν
 ἡπέρφρονις ἐκάνω, ἢ παει-
 δῶν, ὀλιγαρέας δὲ καὶ τῶν
 ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δε-
 μῶν, κοινανδύτ' αὐτῷ τῆς ἀρ-
 παγῆς καὶ Παίδου παραλα-
 βῶν, βία λαθῶν αὐτῶν τῆ πα-
 τρὸς, ἢς Αἰθιοπῶν ἡρόμοισι τῆς
 Ἀθικῆς, καὶ τοσαύτων ἰσχυ-
 ράων αὐτῷ τῆς συμμαχίας
 ταυτησί, ὡς ἕτως ἰφίλισι δὲ
 ἀπαντα χρόνον, ὡς καὶ τοῖς
 ἐπιγνομένοις παράδειγμα
 γνῶσαι, τῶν οὐσίως ἢ Πα-
 εῖθς ἐλίαν, ἐπειδὴ ἦ ἰδὲ καὶ
 πᾶνον ἐν Αἰθιοπῶν, τῶν
 Δύμητος μνησούμνον ἰδ-
 ρίω, ἐπειδὴ ποτὰ παρὰ τῶν,
 οὐκ ἴδωθι ταύτης αὐτῶν
 τῆς θέρας ἀρχιδῶν κατα-
 πῆσαι,

ille ait, non esse, si illa ca-
 rere deberet: rursus autem
 se omnes alios felicitate su-
 pergressurum esse, si secum
 illam cohabitare continge-
 ret. Atque hoc modo cum
 apud sese animatus esset, à
 patre quidem ipsius accipe-
 re illam desperavit. neque
 enim elocaturum ipsum illā,
 cum nondum ad iustam æta-
 tem peruenisset. ceterum im-
 perio illius contempto at-
 que despecto, spretisq; insu-
 per etiam omnibus qui tum
 in Peloponneso agebant po-
 tentibus, assumpto Pirithoo,
 qui ipsi in raptu adesset, à
 patre vi abreptam in Aphid-
 nam Atticæ regionis oppi-
 dum asportavit. Tantam au-
 tem gratiam habuit Piri-
 thoo pro hoc auxilio præ-
 stito, ut ipsum per omne de-
 inde tempus ita amaret, ut
 etiam posteris in exemplum
 abierit Thesei & Pirithoi
 amicitia. At postquam etiam
 illum oportebat ad Plutonis

proficisci regnum, ambientem filiam Cereris Proserpinam,
 postquam multis ipsum dehortatus à proposito ne quid tale
 tentia.

πᾶσαι, σωηκοδόνησιν αὐτῷ,
 ταύτην πρόπουτον οἰόμεθα
 αὐτῷ καταθήσωμεν τὴν χάριν
 περὶ τὴν ψυχῆς, ἥτις αὐτῷ λι-
 δωυῖσσαι, ἐπανιθῶσιν δ' ἄς
 Ἀργῶ, αὐδὲ ἀρχιμυῖται
 αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ καὶ ἄρα μὴ γά-
 μωρ, καὶ οἷον ἔχουσαν καλὰς
 τε, καὶ ἰὺ γυγούσας ἐκ τῆς Εὐ-
 λάδῃ, σφίσι αὐτοῖς ἀγι-
 σθαι ζωοῦκας, οἱ δ' Εὐλάδῃ
 βασιλῆς, οἱ δ' σωηκοδόνησιν ἐμ-
 νισθῶν τῶντων, τὰς ἀπὸ
 ἀπάτης ἀπειθῶντες ὡς φου-
 λοῖρας, γνόντων δ', ὅτι πει-
 μάχη ἔσται, καὶ λείσαν-
 τω, μὴ πόλεμον ἔχουσαι τῇ
 Ἑλλάδι, μαχομένων πρὸς ἀλ-
 λήλους, ὁμοκόκασιν ὄρκον ἴσ-
 τὸν ψήφω κοινῇ, ἢ μὴ ἰπικ-
 ρήσιν τῷ ταύτης ἀξιοθῆντι,
 μὴ δ' ἰπικρῆσαν, μὴ τις ἀδισ-
 κᾶν ἰχθῆν ἕκαστος οἰόμε-
 νος ταύτην αὐτῷ τὴν συμμα-
 χίαν παρασκευάσιν. ἢ ἢ δ' μ-
 ἰθῆσας γνάμους ἀπέτυχον πάν-
 των,

tentaret, auertere non potuit
 una cum ipso profectus est,
 arbitratus debere se hanc il-
 li referre gratiam, ut pro eo
 etiam animam in periculum
 poneret. Caterum ubi hoc
 profectio peregrè, illa Argos
 mox rediisset, postquam e-
 tate nubilis facta est, quan-
 quam principes Graeciae
 formosas alias, ex paren-
 tibus praelaris natas, ex to-
 ta ea terra ducere uxores
 sibi possent: nihilominus ta-
 men conuenientes, huius
 proci facti sunt, ceteris om-
 nibus perinde ut viliori-
 bus contemptis. Scientes au-
 tem quod non absque cer-
 tamine ab nno aliquo duc-
 enda esset, metuentesque ne
 pugnantibus inter se aliquis
 bus, bellum inde toti Grae-
 ciae oriretur, de communi
 sententia in haec verba iu-
 rarunt, quod omnes auxi-
 lium ferre vellet ei, quicun-
 que uxorem hanc ducere dignatus
 fuisset: neque cuiquam con-
 cedere, qui iniuria aliqua afficere
 illum aggressus esset: existi-
 mantes videlicet quisque sibi
 auxilium et societatem hanc
 parari. Propria quidem igitur
 sententia frustrati omnes

ἴαυτον ἔχαρ, ἀπακάλει-
 θα τῶν ἐκ πολέμου, καὶ στρα-
 τίας ἀνοχεῶν, οἱ δ' ἐκ ἡδύς
 λάθει αὐτῶν ἀμφοτέρω, ἔκ ἄρ πο-
 λυνομιῶν ἐν ἑρῶν ἀφορμῶν
 κολλίω πολέμου, περὶ ἧς ἀρ-
 θανόντα, καὶ θεοὶ δὲ τὸς αὐτῶν
 πᾶδας σαφῶς ἐδότῳ ἀρ-
 νομίνους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ
 ἀπέφευγαν μάλλον, ἀλλ' ἐνέ-
 ζαρον ἄς τῷτο, ἐκ ἐλάττω δό-
 ξαν ἀδελφῶν οὐλοῦσι φέρον, ἔ-
 θεῶν πᾶδας γένεθ, τὸ μαχο-
 πᾶδας πᾶς ἐνέως ἀρθανόν.
 καὶ τί λέγω τὸς αὐτῶν πᾶ-
 δας; αὐτοὶ πᾶς αὐτοῦς μά-
 λα, καὶ λαυτότερον ἐν ἐσῶν-
 τῶ τῶν πᾶς Γιγαντας ἀδ-
 εῖς γινόμενος πολέμου ἐν ἐκά-
 νῳ ἢ ἔφ' μετ' ἀλλήλων, ἐν αὐ-
 θαζὶ μάχων τῶν ἀλλήλων.
 αὐτὶ γὰρ αὐτῶν ἄρ ἐναργέστερον
 δῆγμα, ὅσα τ' ἀνθρώπων ἄ-
 πάντων ἀπέχεα τὸ ἑκάλλῳ
 περὶ ἀδελφῶν κειτῶν; ὅταν
 ἔθ

permittentes, omnibus illis
 difficultatibus quae ex bel-
 lo & expeditionibus perci-
 piuntur, liberari: neutri con-
 sulere sibi ipsi voluerunt, ra-
 ti non aliam pulchriorem bel-
 li causam ob quam more ren-
 tur, inuenire se posse. Iam
 verò & dij cum ceriò scis-
 rent liberos suos in eodem
 bello perituros esse, haud-
 quaquam illos ab eo absters-
 ruerunt, sed ad id vtrò
 proficisci fecerunt: rati non
 minorem illi gloriam con-
 secuturos eos esse si pro He-
 lena moriem obysse, quàm
 quòd deorum filij procrea-
 ti essent. Et quid attinet
 de filijs deorum dicere, cum
 ipsi dij maiore grauioreq;
 certamine inter se eodem bel-
 lo congressi fuerint, quàm
 tunc cum contra Gigan-
 tes bellum gessere? Nam
 in illo contra Gigantes com-
 munibus ac mutuis auxilijs

dimicauerunt: hic autem ipsi contra seipfos arma tulerunt. Quo sanè argumento, quòdnam aliud manifestius aut elarius esse potest, quanto & iam ipsis dijs iudicibus, cate-
 ras mortalium res omnes antecellat pulchritudo? Nam cum
 pro

ἢ ἵπρ μὲ τῶν ἀνῶν ὑδρὸς
 ἀπάντων ὑδάμδ τὸ παράπαν
 φαίνονται διενεχθῆσθαι, ἵπρ
 δὲ κάμους, ἢ μόνον τὸς ἰούς
 ἐπιθεδωπότων, ἀπ' ἡδῆ καὶ
 ἀμύλοισ ἐναντία πτολιμυ.
 κότεν, ἔτιοι δὲ καὶ τρωθέντων,
 πῶς οὐχ ἀπάσας ψῆφ' ἔπε-
 τιμῶσιρ ἀπάντων τὸ κάμους;
 ἀπ' ἵνα μὴ δόξωμεν ἀρείω
 τῶν περὶ κάμους λόγον, περὶ
 ταῦτα διαπρίβειν ἀεὶ ἐφ' ἔτε-
 ρον βόλομα μὴ βλιῶσα, ὑδα-
 μῶς ἱναίλων ὅδ', ὡς δὲ ξασ
 πλὴν ἢ λαῶν ἄξιαρ, τῶν πρό-
 τερων ἠρημίνων, πλὴν ἀρκά-
 δ' ἔποδωμασιν Οἰνομοδ
 ὄσος ἢ ταῦτης ἑκάμους ἀπόν-
 τας μάλλον ἀρσμένους ἀπέ-
 φησεν ἀφθύνσασιν, ἢ ταῦτης
 διφκισμένους, τὸν ἕλιον πῶ-
 σορ ἄρ, ὡς ἢ ἐλάθει τοῦς ἡλι-
 κίας ἢ πῶς, καὶ τὰς ἀπας ὁ-
 πατήρ οὐ πομπῶς μίση πα-
 ρινυγῆσιν ἰώρα, τῆς ἢ ὄρας
 αὐτῆς ἀλόε' τοσῶτον ἢ αὐτῆ
 πρῆ.

pro aliarum quidem rerum
 nunquam ulla illo modo in-
 ter sese discordes fuerint,
 pro pulchritudine autē ne
 solum filios suos in mortem
 obulerint, sed ipsi inter se
 dimicauerint, nonnulli autem
 etiam vulnerati fuerint:
 an non omnibus aded cal-
 culis censuerunt pulchritu-
 dinem ceteris rebus vnuer-
 sis anteponendam esse? At-
 enim ne penuria quadam
 de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commo-
 rari diutius videamur, ad
 alium hinc transire volo,
 haudquaquam his que ante
 dicta sunt, ad comprobandam
 pulchritudinis digni-
 tatem, inferiorem, nempe
 ad Hippodamiam Arca-
 dis illius Oenomai filiam.
 Quam multos enim ille pul-
 chritudine huius captos ga-
 stendit mortem subire vos
 luisse potius, quam ab hac
 dissociatos, lucem inuiri?

Nam postquam adultam etatem atigit puella, illamque
 pater non paruo interuallo ceteras omnes anteire con-
 spexit, ipse quoque formai illius captus est. Tanta enim hæc
 in illa

ἔξελετο, ὡς τε καὶ τὸν γίγνην
 κῆθ' ἀπυροχέτο παρὰ φθοίῳ.
 καὶ εἰς τὸτ' ἄξιῳν ἀντὶν ἔ-
 χετο παρ' ἰαυτῶ, βόλιθου δ'
 ἐκιδιδούου πηλοῦ μὲν αὖτε
 πλὴν τῶ ταύτης ἄξιῳ, τὰς παρ'
 ἀνθρώπων φθῶν ἀτίας,
 μηχανῶν τινὰ μηχανᾶται ἢ
 ἰπιθυμίας ἀδικωτέραν, ἢ λῶ
 αἰετὸν ῥόδιος, ὅπρ' ἐβόλιε, κα-
 τὰ σῆμα. ἔπερ' ἄρματι, ὡς
 οἶον τε μάστιγι λῶ, εἰς τὸ
 χ' ἔπερ' τῆς τέχνης ἰξαρᾶσ-
 μῶν, τοὺς ἐν Ἀρκადίᾳ ἰαυ-
 ζας ἐν τῷ τότε ταχίστους ἰπ-
 πους, ἡμιθᾶτο πῆς τὸς μῦ-
 σῆρας ἢ ἰόρως, ἀέθρον ἢ νίκης
 παρὶθούτας, αὐτοῖς αὐτῶ
 πῆτιθᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν ἰξαρᾶ-
 λῆς ἢ πηλοῦτας, ἢ ἡξίς δ' αὐ-
 τῶν αὐτοῖς συναναβαίνον τὸ
 ἄρμα, ὅπως ἀπυροχέμῳοι πρὶ
 ταύτων, ἀμειλίγη τῆς ἰπικῆς.
 οἱ δ', ἀπυροχόνος τὸ πρῶτος
 ἀφαιμῶν τὸ ὄρως, ἢ ἢ ἰόρως
 ἰπυροχόνος ἢ μὲν τὸ ἰπῶν, τὸ
 μῦ

illam defixi haerent, interea aurigandi currus obliuiscere
 iur. Ceterum cum qui primus certamen hoc iniisset, successu
 caruisset, & praeterquam quod a puella, etiā a vita excedisset,
 reliqui

in illa excellebat, ut etiam
 eum a quo nata fuerat, praes-
 ter naturam illexerit. Pro-
 inde cum ipse quidem illam
 apud sese retinere cuperet,
 elocare autem velle ei qui
 dignus illa feret, simularet,
 ut hominum accusationem
 puta euitaret: technam quā-
 dam machinatur cupiditate
 sua multo iniustiore, per
 quam putabat, id quod anis-
 mo intendebat, facillimē ses-
 se conficere posse. Nam cur-
 rui, quem quoad fieri maxi-
 me potuerat, ad celeritatem
 arte compararat, equis, qui
 ea tum aetate in Arcadia om-
 nium velocissimi erant, iun-
 ctis, cum prociis puellae au-
 rigatione certabat, ei viden-
 licet qui certamine superas-
 set, sponsam illam propo-
 nens: qui verò victus esset,
 illum capite priuandum e-
 dicens. Iubebat autem etiam
 ipsam unā cōscendere currū,
 quò videlicet illi dū vultu in

μὴ ἀκινῆσαι πρὸς τὸν ἀγῶ-
 να, ἢ μεταθέσθαι τὶ τῶν βίαι-
 λαυμῶν, μαρτυροῦσθαι εἶναι
 ὑπολαβόντων, τὴν δ' ὁμοίη-
 τα μισοῦσαντο Οἰνομάου,
 ἅμ' ὅ ἄλλοι ἐφθάνον ἀρ-
 θνήσων, ὡσπερ Διδοικῆος,
 μὴ τῷ τελευτᾶν ἔπει τῆς λό-
 γου ἀμάρτη, καὶ πῶς ἔθελε γέ-
 μίχε τεσκαῖδρα ὄλων ὁ
 φόνοσ, θροὶ δ' ἐκείνου τῆς
 ποιητικῆς μισοῦντοσ τῶν
 σὶ, τὸς τε τελευτᾶσ ἅμα καὶ
 τὴν λόγῳ ἐκείνουσ, τὸς μὲν
 ὅτι ἐκείνουσ ἄπιστοί τε καὶ
 τοῖσ τε, τὴν λόγῳ δ', ὅτι τῆς
 ἕρας οὐ κατὰ καρδίαν ἀπ-
 λαύοι, κηδόμενοι τε τῷ νεοδ-
 οσ ἐμῆσ (Πέλοσ δ' ἴωσ ὄ-
 τ' ἀγωνισθῆ, ἄρμα τὴ χα-
 εῖσονται τὸσ, κάμιον τὴ χυ-
 ποιημῶν, ἵπποσ τε ἀθανά-
 τοσ, ἢ ὅσ ἐμῆσ τὴ κόρυσ ἀ-
 εῖσ ἄν' ἢ γέγονε γέ, τ' ἐκεί-
 σὴν ἐπὶ τέρμασ τῆς νίκησ ἀ-
 πικτόνσ. ἔρω τὸ τ' κάμοσ χεῖ-
 μα,

reliqui cum ad certamen ob-
 eundum cunctari, & eos
 rum quæ semel decreuissent,
 quicquam detrectare, futile
 ac iuvenile quiddam esse
 censerent, rursus autem cru-
 delitatem Oenomai dete-
 starentur, alius alium præ-
 uertit moriendo, perinde
 ac si metuerent ne non pro
 puella illa mori possent.
 Ac processit cædes ea, do-
 nec tredecim eorum iniue-
 num interficerentur. At dñ
 cum illum ob prauitatem
 hanc odio haberent, pari-
 ter autem & eos qui mortui
 fuerant, & puellam mise-
 rantur: alios uidelicet
 quod tanta rei possessione
 priuati essent: puellam aua-
 tatem frui non posset: pro
 iuvene eo quicunq; mox cer-
 toturus esset (erat autem is
 Pelopi) curam aduerentes,
 & currum illi donant pul-
 chriorem arte factum, &
 equos immortales, quorum ope puella potiturus, ac dominus
 illius futurus esset. Et sanè factus quoq; est, socero ad merant
 & terminos victoriæ occiso. Adde pulchritudo ipsa cum
 hominib

μα, ἀνθρώποις τὶ θεῶν ἔναι
 δοκῆ, καὶ τιμῶν ὅν τ' πάν-
 των καὶ θεοῖς ἐπέδασα πολ-
 λαχόσ, διδὸν δὲ καὶ ἡμῖν οὐκ ἄρ-
 ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως,
 πρότερον λογιζόμενος τὸ ταῦ-
 τα περὶ λάπρος διεξελθεῖν. ὅ-
 τα μὲν δὲ καὶ Αἰεσίππῳ δὴ ἤλ-
 θε τὸν λόγον. Ερ. οὐδέ ποτε
 εἶ Χαρίδημος, ὅπως δ' ὥσπερ
 κορωνίδα τὴν λάπρος καλῶν
 ἐπιθήσῃ τὸν λόγον. Χα. μηδ' α-
 μῶς, ὡς πῶς θεῶν, σιραίτιρω
 περὶ λῆρ με βιάσῃ· ἵκανά γ' ἔ-
 δηλώσῃ τὴν συνείσῃ καὶ τὰ
 νῦν ἄρημνῶν, ἄπως τ' οὐδ'
 ὁ θεὸς ἔπορ. ἀρνημονόου
 τα ῥῆθ' ὅν γ' ἄντις μνημονόου
 τῶν ἰτέροις ἄρημνῶν, ἢ τῶν
 οὐδ' ὄν. Ερ. ταῦτα μὲν δὲ δεῖν,
 ἡμῖν ἄρ' ἔτι ἐπιθυμῶν ἐπι-
 τελέειν. οὐ γ' δὲ τὸ σῶν ἡ-
 μῖν τῶν λόγων ἱκανῶν, ὅσον
 ἐμὲ ἡσὶ τῶν σῶν ἀκῶσα. ὡς

ἦν

hominibus diuinum quid-
 dam esse videtur, & ab om-
 nibus coli consuevit, tum
 à dijs quoque sæpenumerò
 cum summo studio observa-
 ta est. Quam ob rem neque
 nos quispiam reprehendere
 meritò poterit, quòd qua-
 si quoddam opera præcium
 putamus hæc de pulchris
 iudine differuisse. Atque ad
 hunc modum & Aristips
 pus orationem suam pere-
 git. HER. At tu iam res-
 stas Charideme: quare fac
 ut quasi quandam coronis
 dem imponas oratione tua
 pulchris hisce de pulchrius
 dine dictis. CHAR. Ne-
 quaquam, per deos quæso,
 ulterius progredi me cogas.
 Satis enim sit indicasse tibi,
 & quo pacto conuersati fue-
 rimus, & hæc quæ modò di-
 xi: præferim cum ne illa
 quidem scis adhuc memi-
 nerim, quæ modò commemorauī. Multò enim facilius
 ea memoria repetiueris, quæ ab alijs dicta sunt, quàm
 quæ ipse dixisti. HER. Hoc igitur illud videlicet quòd
 ab initio consequi me cupiebam. Neque enim mihi tanta
 toperè orationes aliorum ac tuam audire, cura fuit. Quare
 si me

ἢ τῶν ἀρσερέμης, ἡ ἀφ᾽ ἑ-
 να μάτῳ ἔση σπουδικῶς ἀλ-
 λὰ πῆς Ἐρμῆ, τὸν ἀπαύσα λό-
 γον, ὡσπερ ἡπίστῃς ἐξ ἀρχῆς,
 ἀπόδ' Ὁ. Κα. βέλτιον μὲν ἴω,
 τότε ἂν ἀπακάλῃ μου, τῶν
 ἀνδρῶν ἀγάπωντα, ἐπὶ δ'
 οὐτὰ πῆσθῃ καὶ τῶν ἡμετέ-
 ρων ἀκῶσαι λόγον, καὶ τῶν
 ἡμετέρων ἀνάγκη, ὅθεν δὲ ἴω
 καὶ αὐτὸς ἰποισάμην τὸν λό-
 γον. Εἰ μὲν πρῶτ' Ὁ αὐτὸς ἔρ-
 ρον περὶ τοῦ ἀεθμοῦ λέγειν,
 προομιῶν δὲν ἰδούμην συ-
 χνῶν. ἐπὶ δ' ἐπὶ ποσὸν ἔρχο-
 μαι πρότερον ἐρηκῶσιν ἱρών,
 ἔδην ἀπὸ πῆς, τοῖς ἡμετέρων ἡ-
 χημῶν ὡς προομιῶν, ἐπι-
 φέρειν ἕξῃς τὸν λόγον, ἄλλως
 τ' ἔδ' ἐτέρως τῶν λόγων γι-
 νομῶν, ἀλλ' ἐνταῦθα, καὶ
 πῆς αὐτῆς ἡμέρας, ὡς ἐν ἑ-
 να καὶ τῶν παρόντων παθῶν,
 ὡς ἄρ' ἔχῃ καὶ Ὁ ἰδὲ λό-
 γοῖσιν, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ἡμέ-
 ραν Ὁ ἐπὶ μίρας διεξέρχονται
 λόγον.

uio, eodemq; die, orationes istæ habeantur, ita ut liceat Ὁ
 presentes latere nos, perinde ac si non quisque priuatim
 verba faceret, sed eandem singuli per vices prosequantur
 oratio.

si me hac priuaueris, etiam,
 illa frustra laborasse te scias.
 Sed per Mercurium quæso,
 totam adeo orationem quem-
 admodum à principio ex-
 orsus fueris, mihi recita.

CH. Satius quidem fue-
 rat, contentum his quæ di-
 xi, à difficilioribus abstine-
 re me: attamen quando iz-
 ia cupis Ὁ nostram audire
 orationem, in hoc quoque
 motem tibi gerere necesse
 est. Proinde hoc pacto i-
 pse quoque verba feci. Si
 primus ipse cœpisssem de pul-
 chritudine dicere, proamijs
 foriasse frequenibus Ὁ de-
 sis opus haberem: nunc au-
 tem quando post multos a-
 lios qui ante me verba fe-
 cerunt, dicturus sum, nihil
 alienum puto fuerit, si illo-
 rum antè dictis, perinde ac
 proamijs quibusdam vsus,
 sequentem orationem sub-
 iungam, præsertim cum non
 alio loco, sed hoc in conui-

λόγον. ἔτερον μὲν ἔρηρα γ'
 ἄρ' ἄς ὠφημίαν, ἄπειρ ὑμῶν
 ἕκαστ' ἔτυχεν ἀπὸν περὶ τῷ
 κάκῳσι ἰδίῳ, τίτῳ δὲ τοσούτων
 πεινῶσι, ὡς καὶ ἑὶς ἐπιγι-
 γνομένοις, ἕξω τ' εὐὸν ἔρημεί-
 νων, ὃ δ' ἄρ' ἐπαίνων τ' ἄς αὐτό·
 πᾶσα γὰρ ποταχόσων, αὐτὰ
 πρῶτα δὲν λέγειν ἕκαστα, δό-
 ξαν παύσεισιν, ὡς περ' ἀνθρώπων
 ἀτυχεῖντι δαμῶνι, ἀὰ τ' φοι-
 νομέσων ἄρτι, πῶσα γομέ-
 νων τὸς δειπομέσους. ἰγὰ δ'
 ἐκ πῶντων ἐκλέξας, ὅσα μοι
 δοκῶ μὴ βέλτιον εἶν' παρα-
 λιπῶν, λέξω δὲ βραχίλων, ὅ-
 πως ὡς τε κάκῳσι τὰ γιγνόμενα
 να ἐκ δῶσω, ὑμῖν τε τὸ μα-
 κρολογεῖν παραλιπῶν, δὲ ἀ-
 σα ληχεισμῶσι. τοῖς μὲν ἔρη-
 ῖ δὲ ἀνθρώπων, ἢ καὶ ἔτε-
 ρων τινὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν
 πέλασιν δοκοῦσιν, ἢν μὴ
 τῷ καὶ ἡμέρων ποιεῖν εὐ-
 ἀναγκάσων ἡμᾶς εὐ αὐ-
 τοῖς δὲ καὶ ὄσα, βασκαί-
 νομεν

orationem. Proinde alteri
 quidem sufficerent ad lau-
 dem vnique comparandam,
 ea quæ vestrum enusquis-
 que seorsim de pulchritudi-
 ne dixi. At verò hîc ad-
 huc tantum superest, ut
 ijs qui post nos venturi sunt,
 extra ea quæ nûc dicta sunt,
 satis laudum ad prædican-
 dam illam suppetat. Pluri-
 ma enim vndique circum-
 stant, quæ & ipsa eam de
 se opinionem præbent, qua-
 si singula eorum primo lo-
 co dici debeant, non ali-
 ter atq; in prato aliquo flo-
 ribus sæcundo, vbi semper
 ea quæ nouissimè apparent,
 carpentes potissimum alli-
 ciunt. Ego verò ex omni-
 bus illis delectis, quæ mi-
 hi videbuntur minimè præ-
 tereunda fuisse, quàm bre-
 uissimè potero dicam, ut ex
 pulchritudini debitum sum
 reddā, & vobis ommissa vera

borum prolixitate morem geram. Proinde illi quidem qui
 vel ob fortitudinem, vel ob aliam aliquam virtutem præsta-
 re nobis videntur, si non quotidie honestis actionibus bene-
 uolentiam sibi concilient, & nos quodammodo ad amandū
 se co-

νοῦν μάλλον. ἐξ ὧν τ' ἄρ' ἔ
 καλῶς αὐτοῖς, τὰ πράγματα
 πρόβλεψεν, σχολίῃ. καλῶς δ' ἔ
 μόνον ἔ φθονῶν τῆς ἄρας,
 ἀπ' αὐτοῦ τε ἰδόντου ἀλισκό-
 μηθα, ἡμερᾶν πῶ μέρτε, ἔδ'
 ἀρκυνοῦν, ὡσπερ ἡρέπλοσι
 ὄσον ἄρ' ἡμῖν ἐξῆ, δευλοῦν-
 του αὐτοῖς, ἡδῖον ἄρ' ἔν ἡπα-
 κῦσαι τῆς ἄρας ἀντυχηρότι, ἢ
 πρῶσαίει ὡ μὴ λούτου. καὶ
 πλείω χέειν ἄρ' ἡδέειν ὡ
 ποπὰ πρῶσαίονται μάλλον,
 ἢ ὡ μὴ δ' ὀτιδρὶ παγγέμον-
 τι. καὶ τῶν μὲν ἄλλων ἀγα-
 θῶν, ὧν ἄρ' ἐνδεῆς ὤμην, οὐ
 περαιτέρω σπουδάζομεν τοῦ
 τυφείν. καλῶς δ' ἡμῖν οὐ-
 δὲς ἔθ' ὡποτε γέρονι ἡδῶ-
 ρ. ἔ. ἀπ' ἐάντι ἢ Ἀγλαίης, ἢ
 ἐς ἡλιον ποτὶ σιαναβάαντα
 τοῖς Ἀχαιοῖς, ἰάν θ' Ἰάκινθος
 θορ τὸν καλὸν, ἢ τὸν Λακε-
 δαιμόνιον Νάρκισσον καλῶ
 νεκῶν, ἐν ἀρκυνοῦν ἡμῖν δο-
 κῶν, ἀπὸ ἀλδ' οἰκαρῶν, μὴ
 λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνόμε-
 νοις

formosum illum, siue etiam Lacedæmonium Narcissum
 pulchritudine superemus, tamen nobis ipsi minimā sā-
 tis facimus, sed semper timemus ne fortè videamur apud πό-
 στρος

se cogant, inuidemus illis
 magis: undecunque etiam eis
 negocia quæ geruntur, mi-
 nus bene procedūt. Pulchris
 autem non modò non inui-
 demus formam suam, sed
 statim etiam ubi aspeximus
 tantum, capimur, & plus
 quàm amamus eos, neq; gra-
 uamur, tanquam superiori-
 bus, quantum nobis licitum
 fuerit, & seruire quoq; illis.
 Libentius igitur quispiam
 obediēt formoso alicui,
 quàm imperauerit ei qui ta-
 lis non est: maioremq; gra-
 tiam habuerit formoso mul-
 ta iubenti, quàm si nihil quic-
 quam præcipiat. Ac cetero-
 rum quidem bonorū quib-
 usque caremūs, vltimo-
 rem assequendi curam nullo
 gerimus: at pulchrituda-
 dinis nulla vnquam nobis sā-
 tietas oboriur: sed siue A-
 glaiæ filium illum, qui cum
 Achiuis ad Troiam profe-
 ctus fuit siue P Hyacinthum

τῶν δὲ, καὶ λαλῶνόντων ἑκαστὸν
 ἑορῶν σχεδὸν δι', ὡς ἀπέμνη-
 σεντορ τῶν ἐν ἀνθρώποις
 πραγμάτων, ὡς περ ἑορῶν
 παράδειγμα, τὸ καὶ ὅτι ἐστίν.
 καὶ ὅτι σπατηλοῖς ἐς καὶ ὅτι
 ἠμείνηται τὰ σπατάματα σω-
 τάσθαι, ὅτι ἑτόροισι τὸς λό-
 γου σωθῆναι, ὅτι μὲν γρα-
 φῆσι τὰς ἀκούσας χερσὶν ἐ-
 ναι. ἀπὸ δὲ τῶν ταῦτα λέγω, ὡς
 τὸ καὶ ὅτι τέλ' ἐστίν; ὡς δὲ
 ἐς χεῖρας ἠκούσας ἀναγκάως,
 οὐκ ἰσχυροῦσιν οὐδὲν σπουδῆς,
 ἐς ὅσον ἔξισι καὶ κατὰ
 τοσοῦτον ἐμείνηται τῆς χεῖρας
 ἢ οἰκῶν, ἢ ὅσον τὸς ἀσχετοῦ-
 νος ἐκπλήττει, ἢ δὲ τὸ ὅτι
 πολυπραγματοῦς ἅμα κατὰ
 σπουδῆσιν καὶ κατὰ τῆς
 γνώμης ἐχέμαρτον ὁ δὲ Ο-
 θυσίως ἕτας ἀγαθῶν λέ-
 γεται τότος, κατὰ ὧν τὸ
 πάρος ἐς αὐτὸν ἀφ' ἡμέ-
 ρου.

steros ab alijs superati fuisse.
 Propemodum autem om-
 nium eorum quæ inter ho-
 mines geruntur, ut ita di-
 cam, quasi quoddam com-
 mune exemplum pulchritu-
 dino proposita est. Nam ne-
 que duces negligunt ad pul-
 chritudinem exercitus suos
 instruere, atque oratores ad
 eandem orationes suas com-
 ponere, neque etiam pictores
 res imagines ac tabulas suas
 secundum illam depingere.
 Et quid attinet ista re-
 censere, quorum finis quo-
 que pulchritudo est? Quin
 illa quoque quibus necessa-
 rio utimur, haudquaquam
 prætermittimus quin omnia
 quammaximè fieri potest,
 cum summo studio quam-
 pulcherrimè apparemus. Nā
 Menelaus quidem non tan-
 tum curauit, vsum & ne-
 cessitatem adium, quan-
 tum ut pulchritudine ea-

rum ingredientes quasi attonitos redderet: & ob hoc sum-
 ptuosissimas pariter & pulcherrimas eas adicauit. Neque
 etiam sententia falsus est. Nam Ulyssis filius ita admiratus
 eas fertur, cum ad percontandum de patre eò loci ven-

ὅσ' ἂν Παισιράτω
 τῷ Νησοίδῃ, Ζηῶς ποταμῷ
 γ' Ολυμπίῳ ἔδωκεν αὐτῷ αὐ-
 τὸς θ' ὁ τὸ μαρκεῖος πατὴρ ἐκ
 ἑκαστῆς χάριος μιλιπαρίας ἕ-
 γει τὰς ναῦς. σιρατανόβῃ
 τῷ Εὐκλειῶνι Τροίαν, ἢ ὁ-
 πως ὀρθῶς ἰακλήθειν ἔχον
 σχεδόν, ἢ τις ἐκάστῳ ἐξετά-
 ζειν βούληται τῶν τεχνῶν,
 εὐρεῖσα πάσας ἐς τὸ ἴακῃ
 ὀρώσας, καὶ τότε τυχεῖαν
 τῷ παντὸς τιθεμένης. τοσὺ-
 τον δὲ τὸ ἴακῃ τῶν ἀλ-
 λων ἀπάντων ἰστέλειν δια-
 κῆ, ὡς τῶν μὲν ἢ δικαιοσύ-
 νης ἢ σοφίας ἢ ἀνδρείας με-
 τεχόντων, ποσὰ τις ἂν ἐ-
 ροι τιμῶν μακροῦ, τῶν
 δὲ ταύτης τῆς ἰδέας ἕκαστοι
 ὑψηλῶν βέλτιόν ὄντων ἔρῃ
 ἔδῃ. ὡς περ δὲ καὶ τὸς μὴ με-
 τεχόντων ἀτιμότερον ὄ-
 νειν. μόνος γὰρ τὸς μὴ καλῶς
 ὀνομάζοντες αἰσχρῶς, ὡς ἔδῃ
 ὄν,

quam melius inuenire licet: ut rursum & illis quibus hæc cō-
 iuncta non est, nihil quicquā inhonestius atq; indignius. Quip-
 pe solos eos qui pulchri non sunt, turpes vocamus: perinde
 quasi pro nihilo habendum sit, quicquid tandem aliquis hab-
 buerit

nisset, et ad Pisistratum Ne-
 storidem in hunc modum di-
 xerit:

Talis & etherij forsan
 Iouis aula renidet.

Et ipse adolescentis pater
 non aliam ob causam mi-
 nio infestas duxit naues,
 cum vnâ cum Græcis ad
 Troiâ proficisceretur, quàm
 ut aspicientes earum aspe-
 ctu obstupescere posset. Et
 ferme si quis singulas artes
 perpendere volet, reperiet
 omnes eas ad pulchritudi-
 nem tendere, eamq; conse-
 qui, pro summo ducere. At
 deò autem pulchritudo cæ-
 teras res cunctas excellere
 videtur, ut his quæ vel cum
 iustitia, vel sapientia, vel
 fortitudine aliqua fiunt,
 multa alia inuenias maiori
 precio vel existimatione di-
 gna censerî: at verò quæ
 cum hac specie commune a-
 liquid habent, his nihil quic-

ὅν, ἢ τίς ἔχον τύχοι πῶς
 νέημα ἢ ἄνωρ, ἡ ἀπὸρ ἐξ-
 ῥήμῳ. τοὺς μὲν οὖν ἢν δη-
 μοκρατουμένοις τὰ λοιπὰ
 διοικῶντας, ἢ τυράννοις ἐπι-
 ταγμαίους, τὸς μὲν δημο-
 γωγούς, τοὺς δὲ λόχακας κα-
 ῶμῳ. μόνος δὲ τὸς ἐπὶ ταύ-
 τῃ τῆ δυνάμει χρησόμενος
 θαυμάζομεν τε, φιλοπόνο-
 ῦς καὶ φιλοκόλουσ ὀνομάσο-
 μῳ, καὶ λοιπὸς νομίζομεν ἄρι-
 γίτας, τοὺς τῶν λαῶν ἐπι-
 μητάς. ὅτι τίνω ὄτα μὲν
 σιμῶν τὸ λαόν. ὅτι δὲν, οὐ-
 τα δὲ τὸς πᾶσι μὲν ἄρις μί-
 εστυχήν, ἡ ἐρδ. τὲ νομι-
 ζοσι τὸ τοῦτο τί σημαίνει
 δημοκράτου πῶς ἡμᾶς ἀκότας
 ἐν ἄν τῖς ἐμίμω, ἢ τοῦτ
 ἐρ ἔχοντῶν ἐρδ. ἡ ἐρδ αἰ-
 ναμ. ἐκαστὸν ἐκοντὶ πᾶσι μ-
 θα, μὲν αὐτὸ τὸ ἄποθεοῦ
 δημοκράτου. ὅτι σημαίνει
 τοῦτο μὲν δὲ καὶ τὸν
 λόγον ἐπινοήσω, ποτὶ
 τῶν ἰόντων μοι περὶ λα-
 ος

videlicet quod mox accipiemus? Ac tantam quidem ego
 quoque orationem habui, multis qua mihi de pulchritudine
 Kkkk 3 amplius

ἄλλ' ἀπὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ἵνα δὴ τὸ
 σωσίσαιν ἱπιπολὺν παραταξ
 νομῆσθε ἑσπερον. Ep. ἠδ' ἄλλο μο.
 εἰς γέ, οἱ βιῶντες ἀφ' ἑαυτοῦ
 κατὰ τῆς σωσίσαις· οὐδ' ὅσον
 δ' ἴδου ἡμῶν ἰδὲν ἱναστορῶν.
 μῶν ἑσπερον ἴδου σέ.

non minus voluptatis quam vos, per te videlicet, accepi.

amplius dicere licebat, om
 missis, postquam conuersa
 tionem hanc ni longum adde
 progressam videbam. HER.
 Felices sanè vos, quibus ta.
 li conuersatione frui licuit.

Fermè autem iam etiam ego,

GILBERTI COGNATI

ANNOTATIONES.

Author huius Dialogi quisquis fuit, postremam par
 tem Socraticæ orationis de Helenes encomio ænu
 latus est, conatu maiore, si doctis credimus q̄ successu.
 a IN Dialijs.] Fecit Iouis Mithij suere Athenis Diasia,
 δὴ τὸ Ἄσπυριον ἀπὸ τῆς Ὀχέας τῆς ἄρας, vt Suidas ait, ap
 pellata. Meminit & Aristophanes & Hesychius. b Enco
 mium Herculis.] Cùm Sophista quissiam appareret: ecita
 re librum, & Antalcidæ percontanti quod esset argumentum?
 respondi sicut, Herculis encomium: Quis, inquit, illum vituperat?
 superuacaneum existimans, in eo laudando sumere operam, què
 vno ore prædicarent omnes. Hercules autem apud Spartanos re
 ligiosissime colebatur. c Castoris & Pollucis.] Extrat Theo
 criti eidyllion & hymnus de laudibus Dioscurorum, id est, ge
 minorum, Castoris & Pollucis, quo beneficia illorum commea
 morat in æpestatibus maris & certaminibus equestribus. Is est
 in genere Demonstratiuus encomiastico. Ac primùm pugnam
 inter Pollucem & Amycum Bebryciorum principem cōmemo
 rat, deinde alteram pugnā inter Castorem & Pollucē & Lyn
 cea, de quibus prolixius egimus in dialogo Apollinis & Mercu
 rij, Deorum. d Nam eorum qui ex Heroibus.] Lucianus
 in Menippo, Amphilocho & Trophon o, dicit ut Herodēm, ex deo
 & homine compositū. Heroum autem cultū sacrosanctū fuisse,
 legimus apud Philostratū. Athenæus in vndecimo, eorum vim
 declarat terribilem: sed magis noctis, quam inuidiis. Plutar
 chus in

ibus in Romanis dicit Græcos in novilunio diis supplicasse primo, loco secundas preces concepisse herouibus & dæmonibus: ut primū poculum fuisse deorum, secundū herouum. De origine vocis Grammatici variè iralunt. alij dco tñs egas, id est yns, à terra, & εγγλω: quia excellentiores a ijs aut à terra: quæ supra eam degerunt. Alij dco tñs à εγγ: quia ipsius animæ in meliores spiritus transformarentur. Alij dco tñs egotos alij dco tñs à πέτῃς & amore eius quæ excellent. Unde ego iud huiusmodi virtus, excellentior, quàm pro conditione & natura communi hominum: de qua Aristot. lib. 7. Ethicorum. Heroès igitur vocatur virtute præstares, & ea super conditione humanâ proximè accedente ad divinitatis excellentiam, εἰς ἀπέτῃς τῶν εγγλω θάοι.

e Et Helena.] Helena pulchritudinis mirū encomium. Filia fuit Iouis ex Leda, Tyndari Laconia regis vxore, quæ à I: ue in cygni formâ transmutato cōpressa, duo peperit ova: ex quorum altero Pollux & Helena, ex altero Castor & Clytemnestra exclusiverunt. Ex his Helena cū cæteris suæ ætatis feminis formæ elegantia præstaret, à Theseo rapta est: adhuc virguncula: non multum tamen pōst, Castori & Polluci fratribus eam repetenti bus cura iniuriam restituta est. f Amphitryon.] Alcmena Herculis matris coniugi, cuius imagine sumpta, toto irinoctio cū ea concubuit, quæ quatinus antea ex viro gravida esset, in super tamen ex Ioue concepit, eodemq; tempore Ioui Hercule, Amphitryoni Iphyclum peperit: Amphitryonē interfeciturus erat Hercules, nisi Minerva prohibuisset: quæ lapide quē Sophronestera vocabant, eum percussit: à qua plaga sopitus est, & per somnum statim resipuit, atq; ad sese redijt. Hæc sunt apud Pausaniam in Bæoticis g Cadmi.] Thebarum conditoris, qui Martis & Veneris filiam in vxorem duxit. Unde illud Ovidij:

Iam stabant Thebæ, poteras iam Cadme videri
Exilio foelix: soceri tibi Marsq; Venusq;
Contingerat, &c.

h Sed Minerva quidē cum.] Minerva & Mars militari discipline præsumt, illa etiam sapientia & disciplinis: Diana, venationi & virginitati: Iuno, nuptijs atq; diuinijs. i Diana de venatione.] Diana Iouis filia, ex Latona eodem partu cum Apolline nata dicitur, quæ virginitatis studio hominum

consortia fugiens, sylvas incolebat, venationi intenta: quare cum arcu & pharetra illam incessisse, poetæ scribunt. *Virg.*

—illa pharetram Fert humero —.

[*Æris.*] *Rixaram Dea* in *Thetidis* & *Pelei nuptiis* elegantissimum pomum in mensam discumbentium proiecit, cum hac inscriptione: *Detur pulchriori.* Vide supra in dialogis *Deorum, Marinarum* & *Lapithis*: item poemâ illud *De rapto Helenæ*, quod *Colutho Lycopolitæ Thebano* ascribitur. l. *Exornatori poetæ.*] *Homerum* intelligit, qui regibus gloriam peperit, ut inquit, *Theocritus* in *Discursibus*, carmine celebrans urbem *Priami*, & *naves Græcorum*, & *prælia Iliacæ*, & *Achillem*, turris belli. m. λδϋαδρεϋ.] λδϋαδρεϋ & ηγε, luno cognominata quod *albas vitas*, & *albos* haberet *lacertos*. quo epitheto usus est etiam *Hesiodus* in *Theogonia*. n. *Minerva* autem ηγετο-γυβια.] *Minerva* epitheton, eò quod *Ogygis* temporibus, circa *Tritonidem Africa* paludem *virginati facie* dicatur apparuisse: vel quod è *Iouis* capite *prognata* fuerit. ηγετο enim *Boætorum* lingua, caput notat. Eadem ab *Homero* peculiari epitheto γδϋαδρεϋ dicitur, à *glauco* oculorum colore, unde & *Cassiam* nostri cognominant. o. *Præter Menelaum.*] *Menelaus*, rex *Spartæ*, *Helenam* uxorem habuit, cui & *Hermionem* filiam peperit, posthac forma pulchritudinis eius illectus *Paris*, contractis aliquot navibus, in *Græciam* sese contulit. ubi à *Menelao* hospitio susceptus, clam se in amorem *Helene* insinavit: tandem quise absente, hospite, *Helenam* rapuit, & in patriam abduxit. Quænam insigni iniuria commoti *Græcorum* principes, de bello *Troianis* inferendo conturbarunt. p. *Hyacinthum formatum.*] *Nereum* intelligit, quem *Charopus* ex *Aglæia* suscepit: quo pulchrior alter non venit ad *Troiam*, ut *Homerus* ait *Iliad.* 2. De *Hyacintho*, annotavimus superius in *Dialogis deorum*. ubi etiam de *Narcisso* aliquid, qui *Cesphi* fluminis ex *Lyriope* nymphæ filius fuit, admodum formosus, qui cum à multis nymphis amaretur, & omnes contemneret, tandem cum se in fonte conspicuus esset, sua ipsius forma contabuit, & in florem purpureum sui nominis mutatus est. q. *Vlyssis filius.*] *Telemachus* ex *Penelope*.

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ

τῆς ὀργῆς τοῦ
Ισθμοῦ.

NERO, SIVE DE

fossione Isth
mi.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

TOTUS hic dialogus, cuiuscunq; tandem est (nam Luciani esse neq; asseri puto posse, neque profus negari) quasi quædam in Neronem inuectiua est, qua potissimum dementia illius exagitur, quæ cum in Isthmo fodiendo, à quo & tituli ratio sumpta est, tum in obeundis scenicis certaminibus imperator Romanus exercuit. Estq; veluti perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & cæterorū ipsius facinorum exemplis amplificandi causa adiectis, quæ tota Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, vt Tacitus ait, cum studia iuuenum præceptis sapientiæ foueret, à Nerone postremò cum in omnes bonos & claros æquè grassaretur, ob linguæ libertatem, & Suidas addit, interfectus fuit. Huius & alij meminere, & Gell. lib. 16. cap. 1. Cæterum fuerunt & in hoc dialogo multa ex coniectura magis quàm ex fide, ob exemplaris, velut apparebat, vitiositatem vertenda: quam rem, vt in postremo operis eam saltem à lectoribus veniam postulo, quæ cæteris hætenus in claris & manifestis etiam impingentibus, data fuit: præsertim cum in nullo hætenus, quod equidem sciam, legentium fidem fefellerim, vbiq; cum hoc loco, tum in superioribus. eo circa quod vel ignorantia, quam & ipsam agnosco, vel alia aliqua de causa hæsitasset, aut asterisco, aut annotatione aliqua signato. Qui si nihil aliud, illud certè tamen existimo, occasionem, & quasi quandam ansam ad vteriora ac veriora indaganda alijs me tradidisse.

Kkkk 5

MENE.